

LOPAPIRU

—Bé, què li sembla?

—Trobo que'm fa massa esquena.

TEATRE ARNAU

Grand èxit

LES TUMILET

Teatre Català ROMEA

El viaje de los Tembleque

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Nova en Barcelona

ELVIRE OBERT

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moza

El Rei dels Music-Halls

40 HERMOSOS ARTISTES 40

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

TABARIN

Plaça

Letamendi

Tots els dies de treball, balls a les 5 de la tarde i a les 10 i mitja de la nit.—Entrada lliure.

IICAVALLERSII

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

PONENT, 42

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment además d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre la surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre la mateixa arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

CICLES
PATINS
J'ERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS SUN

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA ECONÓMICA

CONSULTA PARTICULAR:

Rua a Universitat, 14, prel., 1.ª - De 3 a 5

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ample)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

Correspondencia algo hiperbólica e hipodérmica, que nuestro metafórico corresponsal y turgente reporter señor Buendía i Gassol, ex fabricante, nos remite asidua y marcialmente desde los tres hemisferios.

Jueves, 31.—Hoy la diña el año. Ya les digo yo que el que se retira por el forro ha hecho un pan como unas obleas. ¡Se ha lucido, cómo hay mundo! Pestes, sangre, exterminio, horror, furor, trencadiza; ni en un drama de Artís pasan tantos estropicios. En fin: ¡apa, buenas, 1914! Aquí a bordo, vamos por el recto. Quiero decir que no nos aturaremos hasta Trieste u lo otro. Por aquello que no tiene hilo sabemos que los franceses han bombardeado Metz (es lo que dirán los de por allí: ¡Metz... Metz... Metz... ben fumut!); que la Xirgu trabaja ante cuatro gatos; que Juncal ha garlado doce horas y que Pevo ya tiene un año más.

Viernes, 1.—Día de cabeza de año. El mar parece un excusado de aceite. Gasta más calma que la cuestión del asfaltado. A lo lejos he visto un punto. Era un barco que a la cuenta debía haber bebido, pues iba a la vela. Le hemos pedido la bandera y nos ha enviado una bogadera de Horta que llevaba a bordo. Nos ha dicho que en un bar de Rusia ha habido patacadass. Creo que ha dicho Var-sovia. También hemos inquirido que los portugueses han tenido una «victoria desgraciada». Den el pésame a Ribera y Rovira y díganle que es aquello. Un día cada uno.

Sábado, 2.—Nasi hace el pato cada día. Se ve que esto del mar le marea. Por fortuna ya tenemos algo a la vista. Nasi dice que son lagañas. Es un cabeza de truenos. Hemos visto una isla, que tiene dos metros de ancho por catorce de largo. Un italiano de Masquefa que viene a bordo nos ha dicho que es madrepora. No se a qué madre se refiere. El capitán, que habla menos que Fuster, me ha dicho que mañana atracará. Por lo que pueda ser, me abrocharé la americana. Nasi me ha contado cómo hacen butifarra en Marsella. Con los dos brazos, ¿saben? De la guerra no se nada. Hemos oído una cañonada, por la banda de Sitges, pero no hemos diquelado nada.

Domingo, 3.—Ya hemos llegado. Esto de Trieste es muy trieste. Un barco inglés más grande que Andrade nos ha detenido para que le enseñásemos la cédula. Como yo no la uso, por mor de aquello de que vale pañas, le he dicho que era del PAPITU.—¡Oh! me ha dicho. Buendía!—El mismo, míster.—Digo que buen día tenga. ¡Abur!—Mañana, si no sale ningún entrebanco, nos bajaremos. De aquí iremos a Rumanía y de allí a Rusia; ya estaréis contentos. La verdad es que por aquello de que músico pagado no hace buen son, me hacéis

Lunes, 4.—Ya he hecho como los de Roquetas, pues he mandado al barco a paseo. Estos austriacos parecen gente muy como cale y muy mansa. Ellas, ¡Dios nos dé! No parecen guerreros, ya se lo diré. En un diario que tiene el título más largo que Santpere, leo que Montero ha hecho uno de pequeño. De la guerra aquí sólo se sabe que se va recibiendo que es un gusto. La gente no se enfunda por ello y hace como aquel. Dicen que han abandonado Servia, porque no les servía. ¡Claro! Como que les habían dado un atún. Por allí Flandes, no fian-des de particular. Los que hoy meten mañana sacan. Por eso cuentan con el «metre» y el «centi-metre». ¿Es verdad que Gatuellas está haciendo un bolo en Rómee? Mirad que hay un tipo de este chico. ¿Aún es tan menudo?

Martes, 5.—He perdido a Nasi. Ya lo oloraba yo que era un perdido. Como es tan blando, sabéis, se habrá metido en una casa de sombreros, y etc. Esta noche pienso salir en carril para Bucarest. Por fuerza he de tener mundo, viajando tanto. He hablado con un cabo de serenos de aquí, quien me ha dicho que los austriacos, esto de recibir lo hacen para despistar. Ya verán cuando tomen la arrancada. También me ha dicho, a cao de oreja, que tienen un secreto de aquellos de déjame encender. Por más que he burjado no he podido hacerle garlar más. Cuando no tengan hueso y me escriban, díganme cómo sigue Pich, y si Bastardas aun viste como un botiguero y si aun no han derribado aquella casa de la bola.

Miércoles, 6.—Los que tienen la cebolla del clasicismo taurino, están de buenas. Ya nadie se acuerda de Belmonte. Todo el mundo se ocupa de Guerra. Esto se me ha acudido en dirección a Rumanía. Nasi volvió con una mantilla de aquellas de precio. Ahora está roncando como un bacón, y ustedes perdonen la ilusión. En mi vagón viaja una rumana que badando me enseña media pierna. ¡Ay, qué viaje! Si vieran qué largo se me está haciendo! Y crean que hay motivo, pues es más caya y revenida que la Carmen Flores. Me parece que la cosa acabará mal y habrá mojadoero. ¡Y Nasi roncando!

Epigrama

Jogant al tennis en Pau
amb sa cosina Elvireta,
rellisca, perd la raqueta,
fa una tombarella i cau;
i riënt-hi varies dames,
l'Elvireta li ha cridat:
—Pau, el mànec t'ha quedat...
davant del mig de les cames!

—Es dir que t'posaràs dol rigorós?
—Sí; me veuràs amb la peça negra.

I així anirà seguint la conversa, quan un de nosaltres dirà:
—Encara me recordo del dia del debut. Jo hi era.

—Ah, sí? Amb què va debutar?

I com si en Moraguetes fos un tenor de fama, respondrem:

—Amb la *Marina*.

Una guillada

QUATRE companys de palco, eixint de la representació d'un vodevil dels de d'exa'm templar, s'encauaren en una botilleria,

fent una considerable *trencadiga* de champagne.

Ja en el carrer, tres d'ells opinaren que era massa aviat per a anar a dormir (les dues trenta!) i varen fer cap als barris baixos.

L'altre, en Palau, va deixar-los, excusant-se amb que la dona l'esperava, i que ell ja tenia fet, d'uns cinc anys, el gasto de les necessitats corporals...

El líquid *colat* havia rebullit; mentre el vigilant li obria la porta de l'escala, en Palau taral-

D'aquí a quaranta anys

D'aquí a quaranta anys, si tenim vida i salut i ens podem veure tots reunits com ara, comentarem la gestió de'n Moraguetes al «Liceu», que s'haurà fet vell i cèlebre i tindrà el cul pelat d'anar per les taules. Haurà fet tot lo que tots esperem de la seva entremaliada activitat i acert artístic, i després d'haver-li vist *montar* les obres més famoses farem comentaris. L'un dirà:

—Quina transformació ha fet fer en l'escena aquest xicot! (S'hauria de dir ex xicot, però com que tots serem vells, direm xicot.)

L'altre:

—S'ha fumut un fart de treballar, però ha fet coses que seràn recordades.

L'altre:

—No se li pot dir mal profit te faci.

L'altre:

—Te'n recordes d'aquell *crepuscol* que va posar l'any de l'Exposició? (Exposició del 1918, si's fa.) I del *Don Joan* de Mozart de l'any... quin any era...? L'any que's va morir la dona de'n Xirinacs, perquè'm recordo que ell portava dol.

lejava allò de «Dorm»:

«Jo sóc l'amo de casa,
sóc el senyor Palau.»

El servidor nocturn li donà una cerilla de mig pam i la bona nit.

Pujant escales, l'alegroi ciutadà continuà la cançó:

«I encara que'n tinc cinquanta,
i tinc els cabells blancs...»

Un moment de descans en el replà, per a reprendre l'ascensió i la canturia:

«M'agraden les femelles,
m'agraden tant i tant...»

Butxaquejant per a treure's la clau, per fi se la trobà; girà el trasto, penetrant en el vestibol mentre cantava l'últim troç de l'estrofa:

«Que quan estic amb elles,
minyons, allò és la mar!»

En Palau resseguí les habitacions, no trobant-hi la seva dona fidel: li havia f.... el camp!

CARNET DEL PAPITU

REIS

Volia escriure la carta als Reis, com és tradició, perquè'm facin un regalo i posà al balcó els esclòps que, dit sigui en confiança, els duc del quarantadós, que és un número fatídic per partida doble, doncs es la mida a que fabriquen els alemanys els canons i a l'ensem és una febre que mata a l'home més fort; resulta així, que pels peus un gran germanòfil sóc, *puesto* que si fos francòfil, en lloc de quarantadós faria jo un altre número més alt, el compte és rodó. I mireu, nois, quines coses més estranyes té aquest món: si'm decidís algún dia a fè el número en qüestió tot i sent més alt que l'altre m'hauria d'abaixar molt. Ai, la marel que m'enredo i'm faig un *ho* molt gros; ja no se de què os parlava; ahl sí, dels Reis, te raó. Com vos deia, jo volia demana'ls-hi algún favor, pro vaig pensà amb bona lògica que fóra inútil del tot; perquè enguany els reis se troben en plena conflagració. Ves si ells estaràn—vaig dir-me—per fè obsequis, els... pebrots! si prou calés despillaren en granades i canons. Aleshores se'm va ocorre escriure quatre o sis mots a uns altres reis que no estessin conflagrats en aquell jòc. Vaig pensà amb el rei del bronze, amb «*El rey que rabió*», el *rey de los detectives*, l'acreditat *Scherloc Holmes*;

el *rey de los peleteros*, el famós rei del valor i per fi el rei de la guixa, (*ojo*, caixista, amb el mot). Pro tots plegats van semblar-me uns reis amb trampa i cartró; francament, no'm van fer peça i ara la peça és el tot. —Què faré, *vatia* listo?— vaig di amb desesperació. —A quí engegaré la carta?— Ja ho tinc! *Eureka!* Alirón! *Alça Manela!* Aleluya! *Hurra!* *Visquil Krupp!* *Renoil!* *Anda la ordiga!* *Apretal!* *Arremanga't!* *Sans façon!* L'idea fou lluminosa, tant com un aparador amb gasos d'acetileno, que ja ho és de lluminós! Doncs, sí, la carta ditxosa vaig anà a tirà al buçó, després d'estampà en el sobre clarament la direcció dels quatre reis de les cartes, que són més *magos* que tots. Confesso, modestia apart, que tinc molta sort al jòc; per xo en amors, ai, la marel tinc sempre molt mala sort. Al rei d'oros, rei simpàtic per sè el rei més poderós, vaig demanar-li amb finura que'm portés un tresor d'or per anà amb la bossa plena a recorre els Music-Halls puig les dones que pululen per aquells temples d'amor, be prou que't buiden la bossa treient-te les municions, perquè són unes *chupópteras* que, renoi, s'ho empassen tot! Cregueu, aquelles franceses fan *estragos* de debò, t'acaben la calderilla deixant-te amb la pell i l'ós i't xupen de la cartera tots els bitllets que fa pò. Recristo, com te la xupen!

Pitjor que un paper *chupón!* Al rei de copes vaig dir-li que, com que no estic per brocs, i a mi no'm convenç el *tifus*, volia ozono a l'engròs, que si uns demanen *la sona*, jo amb *l'ozono* ja en tinc prou. Vichy, Rubina!, Pagliano i Loeches, també són bons, *tu no lo echas en olvido*, que per *algo* diuen molts: Te quiero, *loeches!* (*atísa*, quins xistos més carrinclons!). Al rei de bastos, o sigui aquell que porta un bastó que sembla una mala cosa plena de grans i de grops com si hagués anat de *juerga* passat Nadal que, amb perdó, és l'època de tot l'any que surten més... erupcions, vaig demanar-li una vara de freixem, per fer furor; d'alcalde molts la voldrien, jo tinc menos pretensions. Amb la vara nomenada porto la sana intenció de pegar cada pal·lica que faci tremolà al món, als autors que'ns entriateixen amb les llurs defecacions, als cantants amb mala sombra de l'escola de l'Utor i als polítics *pasteleros* que's passen la nació. I si ells diuen: «*Quina vara té aquest home, per dar cops!*», jo els hi diré. «*Quina barra tenen ells!*», amb més raó. I al rei d'espasa per fi vaig escriure-li aquests mots: «Sabràs que vull un *sabràs*, que vol di un sabre molt gros, per dà un *sablazo* a tot bitxo vivent que trobi pel món; la vaina no me la envii, no cal que't molestis, noi, perquè d'això de les vaines ja me'n encarrego jo.»

El meu secretari particular, que és un periodista *pur sang* amb facultats i dentat a propòsit, ha fet una informació d'actualitat. Com totes les informacions rabiosament actuals que s'acostumen a publicar en els periòdics de casa nostra, lo mateix pot publicar-se avui que aniria bé d'aquí un any. Se tracta senzillament de les peticions que les estrelles del cel verd o sicalip-tic—*jojo!* no confundir-lo con el azul que ni es cielo ni es azul, segons va dir Hernán Cortés—han fet als magnànims i espantosos tres Reis de l'Orient, que si arriben a ésser quatre tothom s'hauria pensat que eren el de bastos, el de copes, el d'oros i el d'espases.

Aquestes senyores, acostumades a demanar als que elles nomenen *primos*, cabres, cabrits, primales, pri-

maveres o paganos, s'han cregut que podien tractar a les tres magestats orientals com si fossin uns vulgars concorrents als *foiers* i cabarets on elles pululen, i han escrit cartes i més cartes demanant fins la Bíblia en pasta—ei, si vull dir *en pasta!* Perque sense pasta an elles la Bíblia els interessa lo mateix que a mi el Coràn en pasta i sense pasta.

La Goya ha demanat als Reis una xicota de quinze anys; la Meller una contracta al Paralel; l'Escribano una contracta allà on se presenti; la Nitta-Jo voldria que li fessin una cara nova; la Leonor Esteve, joventut i armes al hombro; la Plata, ídem; la Coralito, «El Criterio» de Balme (*Val-més* que no'l llegeixi...); la Cabrerita onguent de soldat; la Pastora Imperio un gall amb trajo de llums (traje de luces); la Cachavera una patata, per a ensenyar-la al públic; la Goyita, un marit per la seva mamà que encara està per mereixer; la Libertad,... igualdad i fraternidad; la Baturrica un repertori nou, etc., etc.

Totes elles ja han tirat les cartes; ara, no se per què'm sembla que els reis se les tiraran a elles. Dic això en el sentit de que no'n faràn cas.

* *

Riguin-se de les sessions del Congrés! Una sessió d'«Arnau» és més divertida i costa menys diners. La Macarena ensenya un *cul-umà* i uns bonys aquí al davant que li estan d'allò més bé i tenen la propietat de fer sortir també bonys a la concurrència. Quina carnícera, fills meus! La Luz-belina, que ha tornat del país de les cacatúes, canta un cuplet en anglès amb la mar d'entonació i gracia... britànica. Hurra i olè! Però, senyors, lo que resulta excepcional i fa plorar, es el cuplet que canta la Lluïsa Vila titulat «Historia de Juan Español», Eh, quin títol? Per mi és fet de l'Adrià Gual. Veritat que adriagualeja? «Historia de Juan Español», «La fi de'n Tomás Reinalds». Què volen que'ls digui, a mi ningú m'ho treuria de la barretina—si usés aquesta prenda presservativa però incòmoda.—Els dono paraula de cavaller que és una cançó que fa plorar. Fa plorar de tant riure. Ah! I per a completar el quadro, aquesta xicota, que se'n ha tornat cursi com un personatge de'n Martínez Sierra, canta un altre cuplet amb una melodia que sembla de Mossèn Cinto—amb perdó sigui dit—i amb uns versos que hi ha tot allò de la *ilusión desvanecida* i el amor que me rindió, frases que tot Espanya deu a la *facundia* del nostre don Luis de Val, que no sé si val o no val, però que és un tio escrivint encara que no escrigui a cap nevot.

A l'«Alcázar», la Turcy en pleno *éxito*, però *éxito verdad*; *éxito* que ha sorprendido a los mismos empresarios. Quina llàstima que en Fernando no contracti a aquesta xicota per un *quinquenio*—això de *quinquenio* me fa l'efecte de ser una cosa de lampisteria, perdonin.—La Leo Nina, la

—Cregul'm, senyora Teresina, que avui la canalla saben més que les casades. Jo no sé pas d'on surten.
—Surten d'un païsto on no hi poden aprendre gran cosa de bo.

Plata, l'Esmeraldita i altres que si som vius la setmana entrant nomenarem, estan espléndides. La Plata s'ha posat rodona com un préssec. Quina mossegada! Ai, lladre! Sembla quel'inflin, i això que no la bufen, al contrari: la gran picada! Tothom la gran picada!

Al «Royal» la Libertad i la Cabrerita continuen el seu camí triomfal. La Paquita Ubici un èxit. Veni, vidi, ubici.

Vaqueria... suggestiva

En Manel era el moço d'un vaquer; un dia s'assentà a la rifa i's trobà de bóbilis idem en possessió de quarantacents duros, import del premi obtingut amb aquell simpàtic tronc de decimets de tres pessetes.

Com era d'esperar, en Manel s'establí de l'ofici, i diem s'establí, perquè sa primera gestió (després de cobrar el calé) fou engiponar una establa.

Despedit de l'antic amo, vingué l'adquisició del bestiar, i per últim l'obertura de la botigueta per a vendre el lacti producte.

El flamant vaquer cercà un pintor de fatxades... i de pretensions modestes, per a que li arreglés els defores de l'establiment.

L'artista, como a concessió especial, va pensar!

I pensant, pensant, va dir-se:

—Allò de *Vaqueria Suiça* «La Confianza» és més gastat que les sabates dels alemanys... després d'un combat! Me sembla que si indiqués antiguitat, cridaria parroquia, i si tirés a modernitat, encara més.

Consultat son parer amb en Manel, imperà finalment un deliciós criteri mixte; el lletrer digué:

Antigua Vaqueria
La Moderna (!)

No quedaria prou satisfet l'home dels pinzells, per quant, donant expansió als seus legítims afanys de propagandista perfecte de l'anunci com cal, cregué de necessitat garantir més eficazment els sucs blancs de la vaqueria.

Aleshores, recordant que les botillerfes i cellers acostumen a tenir aqueix ròtul «Vinos de cosecha propia», el pinturero pintador no trobà cap mena d'inconvenient en apropiar-se'l.

I la nova lleteria de'n Manel, segons el complicat lletrer de la fatxada, ofereix a sa clientela (que creixerà, amb el temps, si al costat no se n'hi planta una altra) la suggestiva

Leche de cosecha propia (!!)

Una conquesta

ALTRE dia vaig anar al cine. Al meu costat seia una xicota. Era fosc, i com que sóc curt de vista vaig tenir que entrar-hi en conversa per medi de les mans. Res: cinc minuts de conversa i al carrer. Com que sóc home amb botiga oberta, no vaig volguer que'm conegués. Una criaturada, vet-ho aquí.

A l'endemà, la minyona, una «jamona» més lletja que un pecat lleig (que també n'hi ha d'acceptables), se m'acosta i em diu, aprofitant l'absència de la dona.

—El senyoret tindria que tallar-se les ungles i apujar-me el sòu.

—Eh?

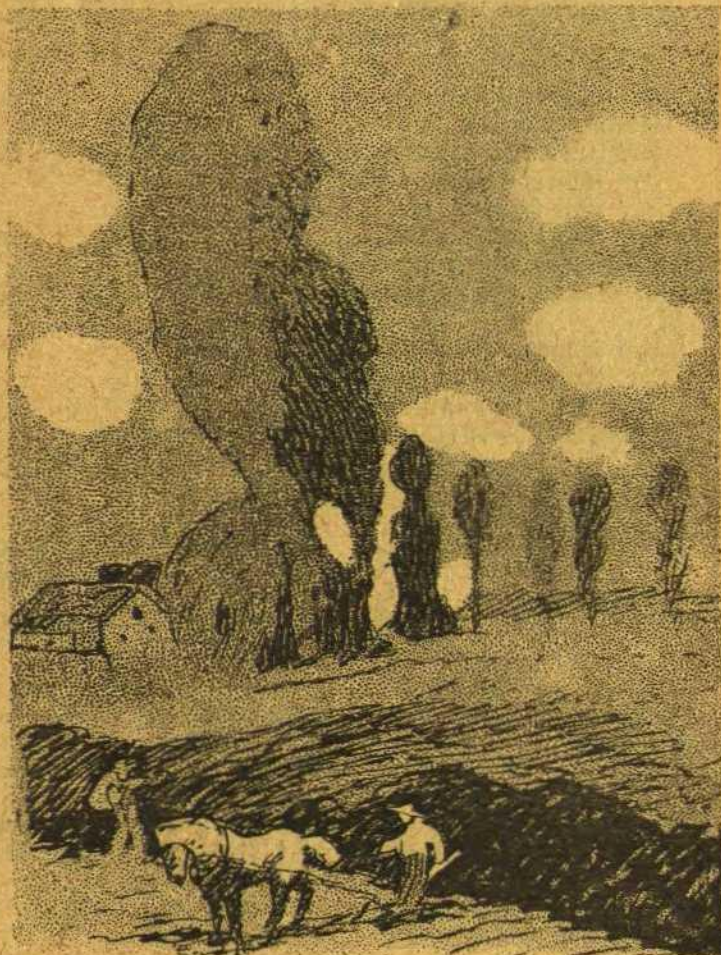
—No s'alarmi. Sóc molt reservada. De lo d'ahir del cine no en diré res.

Ja ho dic, jo. Sóc un corrido.

Anunci epigramàtic

Una modista del Call,
que té muntat un taller,
a tothom fa sapiguer
que és la que té millor tall.

—Valg bé per anar a Cardadeu?
—Jesús, Maria, Josep, quin sacrilegi!

GRACIES (1)

Pensant que, si son bones, les pessetes] sempre s'està disposat a embutxacar-les, tal com ho fan els titolats poetes, vaig escriure uns cuplets per a guanyar-les. I al pregar a les muses que'm prestessin amb son poder l'inspiració divina, ni vaig lograr que atentes m'escoltessin; sols n'hi hagué una que va dir-me:—Vina; jo't portaré a regions per tu ignorades on hi regna continua l'alegria, on hi són les tristeses desterrades, on s'hi aixeca l'esprit i s'hi extasia. Allí les Eves luxuriantes i belles tenen set d'estimar, i assedegades se tenen de calmar elles amb elles, a petons, a pessics i a mossegades. Allí hi triomfa la bellesa pura, i hi té la morbidès sa real estada, i en l'ambient perfumat tant sols hi sura el desig de gosà i de ser gosada. Veient a tals belleses sobiranes l'inspiració et vindrà com per encant, i segur que al moment t'entraran ganes de tirar pel camí que tens davant. El primer premi del concurs, si ho mano, per mon voler, jo'te'l faré guanyar; pro en canvi has de complir lo que't demano, el meu somni daurat, sense xistar. Les muses del Parnaso, mes germanes, viuen morint la seva vida sossa; jo de ser musa he acabat les ganes i no vull ser més musa, sinó mossà; jo voldria un piset, bonic, barato, amb flors i sol, per alegrà el meu cor, i a dintre d'ell per a passar-hi el rato, un aimador galant, ferreny i fort...

Amb la musa o la mossà vaig fe'ls pactes, que ella per sa part bé va complir; i un cop hagi cobrat—tractes son tractes,—li llogaré el piset i... a viuir!

CANTOR DE LA CLARIS.

Higiene i positivisme

N el saló d'un ricatxo, l'intens remoreig de les converses feia l'efecte del xiuxiueig d'un vol de pardals guanyant-se la vida entremig del blat de juny.

En un angle s'hi estava en Brell, un tipu anglesat, aborrit d'haver d'escoltar tantes bestieses com se deixaven aprop séu; nerviosament, anava fumant un ci-

(1) Les dono coraument al jurat que ha feliat el concurs de cuplets; puix m'ha proporcionat el goig de recollir les 75 pessetes i complir la paraula empenyada.

garret derrera l'altre, provant de narcotitzar, amb el fum dels egipcians emboquillats, les idees ridícoles que empestaven l'ambient, quan unes senyoretes se li atancaren per a fer-lo garrar:

—Què hi fa, Brell, en aqueix recó de la quietut? Apa, explíqui'ns una cosa!

—Sí, sí! Contin'ns un cuento!

—Ja que tant s'hi empenyen, escoltin: En una ciutat populosa, quin nom vull reservar-me, i que vostès ja endevinaràn, un guarda dels que aquí se'n diuen *guindes* trobà un hermós noi, perdut en la via pública; el posat temerós de la criatura donava a comprendre que s'havia desorientat anant pels inacabables carrers d'aquella urb, invadits a totes hores per una marejadora circulació de transeunts i de veïcols de tota mena.

El xicotet fou conduit al més proper quarteret, on se provà d'averiguar el domicili dels seus pares; com que'l noi encara no parlava, va procedir-se al registre de la indumentaria, en la confiança de que hi portaria algun escrit indicant senyes precises.

Se li trobà una medalla, en quin anvers constaven el nom i cognom del menut, i la direcció de la seva llar; en el revers hi havia gravada una llegenda que equivalia a dir: «No'm beseu! Mes, s tant desig ne teniu, indemnitzeu-me cada petó amb un dollar.»

Ara vostès, senyoretes tant hermoses com intel·ligents, me diràn on creuen que passà lo que he explicat.

El chor d'aucells, exclamà a l'uníson:

—A New-York!

En Brell donà pas franc a una franca riallada, declarant modestament:

—Errada! Sols ha passat per la meua imaginació.

Les senyoretes deixaren anar un col·lectiu ah! de decepció, lo que feu exclamar al jove:

—De totes maneres, no'm poden negar que'ls hi he ben treballat el cuento!

Autèntic

N un cine, situat en passeig molt cèntric, abans de començar la sessió nocturna hi entra un mig senyor, portant un goç fermat amb cadena.

Varis concurrents, aïlladament, ríen la pensada de l'amo del goç, qui resulta tenir un caràcter campetxano i comunicatiu, per quant se dirigeix a un grupu de gent joveçana, dient-los-hi:

—Veuràn: la bestiola, a casa, es migra; aquí, al menys, si no's diverteix amb les pel·lícules, per dessota les cadires sempre hi pot flairar una cosa o altral...

Noves rialles celebren l'acudit; el mig-senyor encara hi afegeix:

—Tinc un germà, que aquell sí que és tranquil... Mai dirien què hi va a fer al cine?

—...?

—A llegir-hi els diaris!

—Què busca aquesta dòna?
 —Me sembla que busca un duru.

La qüestió és riure

En aquest món i potser fins en l'altre, l'estar de llo-millo és la gran recepta per a viure molts anys, pair bé i anar de ventre. El bon humor és fecondant, i ja se sab que l'humor fecondant és cosa que porta animació i moviment a les famílies. Per això un home de barrila, sigui allí on sigui i com sigui, anima la reunió i treu els mals pensaments del cap o d'allí on siguin.

En el foot-ball mateix, l'estar de gresca evita moltes vegades un ensopiment col·lectiu, una passa de badalls, una infecció de fàstic de la que'n sortiria perjudicat l'amor propi futbolero i l'honor del carro. La prova la tenen en el partit que dies enrera varen jugar els nois de l'«Espanya» i els de l'«Uni». Amb aquests hi anaven en Pacars i en Pueo, i amb aquells hi eren tots, ja que's veu que això de viatjar és cosa que la tenen privada del metge.

Bueno, doncs, com els deia. El públic, el bon públic que no sabia on anar, s'hi començava a aborrrir, malgrat una esquitllada de l'Armet (Quinqué) que amb molt quinqué va rifar-se a vuit enemics i va ficar-la. Veient que la cosa s'ensopía, el gran Puig petit, l'home petit més gran que conec, va tenir la pensada de treure un jersei de 32 colors, sense contar el negre, el blanc i el de suor. Allò semblava una alfombra de retalls, un estel de quitxalla o una decoració de *Maruxa*.

Va ser posar oli en un llum... d'oli. Tothom va fer-s'hi el seu panxó de riure. Res: un èxit.

Per lo demés, poca cosa. Per allí a Bilbao els nostres han rebut amb «equidad y aseo» per allò de que fóra de casa no convé fer el pinxo. Quan els de Bilbao vinguin aquí, guanyarem.

I qui no's consola és perque no vol.

TEATRES

NOVITATS.—El títol de l'obra estrenada últimament en aquest teatre és perillós. Se titula «*Al fin, solos*» i's comprèn que's actors d'una companyia que posi en el cartell aquestes terribles paraules tinguin por

de quedar-se sols, sobre tot en una temporada com la present en que's empresaris per no tenir de posar obres bones i noves diuen que la gent no va al teatre pel tifus i la guerra.

La obra de'n Francesc Lehar té el cap gros i les cames curtes, perque el primer acte dura més que un dia sense pa, i això que segons se diu secretament encara li han tallat alguna cosa. Resulta, per la llargada, un veritable *Parsifal* de l'opereta.

La musica no té la novitat que un teatre com «Novitats» demana, però la lletra està molt ben buscada i desperta l'interès amb tot i que no és cap lletra de canvi.

L'execució, per ara tots bons: l'orquestra ben dirigida i la moral de l'obra ben intencionada.

IDEAL CINE.—*La Malquerida*.—Corresponent a l'amable invitació dels filmadors varem anar l'altre dia a l'«Ideal Cine» a la sessió privada i cinematogràfica de la pel·lícula *La Malquerida*, que'ns va agra-

—Ja ho tens tot a punt?
—Sí, ja'm pots ensenyar els pebrots.

dar molt. Malgrat ser pel·lícula no li vàrem trobar pèls, i si l'assumpte no és peliagut és pel·liculable. Els filmadors han tret molt partit del drama del senyor Benavente, buscant-li tots els pèls i senyals i els reconts més amagats, i han trobat reconts molt bonics. Si varen tenir aquest acort, podran fer molts kilòmetres de pel·lícula sense que la gent se cansi, sobre tot tractant-se de kilòmetres que's poden fer assentat.

EN GRAU

Parlar de'n Grau i dir quelcom més de que és un bon noi i un excel·lent pare de família, es gairebé cosa més difícil que entendre un discurs de'n Juncal o fer parlar al «sanyó» Vila. Perque si deixo de banda, com en Pich deixa an en Figueroa, tot lo que's refereix a la vida familiar de la família, perque és cosa més respec-

table que l'alcalde quan dóna volants, i d'ella en sé menys que'n Martorell d'estar quiet, resultarà que només puc parlar de'n Grau com a polític, amb tot i ser-ne menys que en Vega, i com a regidor, en lo que està a l'alçada d'un Rovira qualsevol.

En Grau, que del tinglado consistorial ja en tenia experiència, si és que el callar i fixar-s'hi uns quants anys en dóna, és un «lliguero» d'aquells que fins han fet d'interventors quan la cosa ha convingut. Per ell, en Cambó és en Cambó i l'Abadal el seu profeta. En Pol, també ho és per ell de profeta, mes no té la categoria de don Raimond, l'home-llauna per excel·lència. Aixís és que'l programa de'n Grau no té més que un capítol: «Lo que digui l'Abadal.»

La gent de Sant Andreu li té certa inclinació perque és home que tot callant pidola. Ara un empedrat, ara una font, ara un fanal, ara un banc, entre ell i en Cararach arriben a fer la santíssima, i treuen lo que volen i fins lo que no volen.

Es tinent d'alcalde del seu poble: no vesteix frac perque no vol fe'l peça, i tracta amb farines; no sab dir, davant de gent que no sigui de casa, més enllà de tres paraules seguides; té la mà trencada en el ram de multes; no faroleja i pensa més amb el negoci que amb l'embolic municipal.

Això és tot. Com que no és capitost de res, aviat està dit tot lo que d'ell pot dir-se.

ELS MALS POETES

Ara corren uns poetes
que ja poden anar sols,
perque escriuen uns bunyols
que no valen tres pessetes.
Avui dia, el més obtús
d'intel·ligència, se sent
literat, i francament
això resulta un abús.
Si seguim per tals indrets
i va augmentant la mania
de fer versos, vindrà dia
que'n faràn fins els vaillets.
I serà molt divertit
i una cosa espaterrant
llegir els sonets que faràn
les criatures de pit.
Les raspes analfabetes
de tres durus en avall
i els polissons de cavall
també faràn de poetes.
Les cupletistes suades
dels *music-halls* baratets
s'escriuràn els seus cuplets
la major part de vegades.
I a molts *llimpies* ambulants
també els picarà la mussa,
si no els pica alguna pussa
o altres classes d'estadants.
En fi, tot lo bo i millò
farà versos aviat.
Sí que la haurem *adinyat*
els poetes de debò!!!

Piruetes

No és lo mateix:

Cobrar el barato que abaratir el cobro.

Tallar la mostra que mostrar el tall.

Fer una dòna que donar un fet.

Llimar una pela que pelar una llima.

Cantar una òpera que operar un cant.

Borrar la taca que tacar la borra.

Acular-se a la paret que aparedar-se el cul.

—Jura'm que m'estimes.
—Sobre què vols que t'ho juri?
—Sobre'l sofà.

Motius del Clot

(SANT MARTÍ DE PROVENÇALS)

El Tap de Xampany, el Llanero, la Pu.a d'Oros, la Jega, la Mallerenga, les Calaixeres, les Organdes, la Caganera, la Car.a-civils, la Blanca i la Negra, en Què patirem, Viñals!, en Cabeza parlante, en Cap de Fusta, el Garrell, el Crac, el Ros, en Menció, l'Advocat dels pobres, en Lleis, la Titomba, en Rabia, en Pica-olives, en Poca-solta, la Mare de Deu del Clot, la Cinc cèntims, el Xato, la Venus Peluda, la Cames, la Magnolia, en Pepito Nano, en Sòmines, en Romanones, la Maria Bruta, el Pop de les onze, en Gira-pells, el Diamante

NÚMERO VINENT

Motius d'Arenys de Munt

agudo, la Tona, la Mistaire, la Figureta de Pessebre, l'Eshotza-catres, la Cul de botxes, la Viuda, el Federal, el Currillo, la Misteris, la Xerraire, la Patxitxa, l'Aixafa negocis, la Nena, el Geperut, el Guenyo, la Tresa Boja, la Filferro, en Jofre el Pelut, en Butxaques, la Pa-i-Trago, el Tenorio, el Casto José, en Marieta, el Senyor Caramba, la Tetando, en Mil-homes, Un que és fet de cascades de persona, etz.

"El Diluvio" papitesc

OTS els diaris tenen una secció dedicada al papi-tisme, però *El Diluvio* ne té una que val per dues o per tres (dos de rodons i un d'anglès).

L'altre dia, el dia 22 del passat desembre, portava aquest anunci, que és digne d'un Calén-Dari del PAPITU:

«Caballero joven y distinguido desea entrar en desinteresadas relaciones con señora seria y formal, con quien poder pasar un rato de amigable conversacion un par de veces por semana. Escribir a cédula 746, Lista Correos.»

No hi ha res que dir, i el que pensi mal serà perquè li darà la gana. Aquest simpàtic senyor se veu que té ganes d'enraonar: deu ser una persona molt enraonada, i res ho denota tant com allò de dues vegades a la setmana. Ja ho diu el ditxo:

Un cop cada dia
és porqueria.
Un cop cada setmana
és cosa sana.

Si aquest senyor, jove i distingit, té la sort de trobar lo que necessita, hauria trobat lo que's mereix.

Verídiques

Nueta de pèl a pèl,
entregada als meus capritxos,
que més me pots oferir
per satisfè els meus desitjos?

Fins avui no he coneguda
d'aquest món que era dolçor;
seràn tos llavis de rosa
o dels teus ulls la negror?

Quan arribi l'hora meva,
cada dia prego a Déu
que sia xuclant tos llavis
i abraçat en el còs teu.

Des-Comunals

Filosofant, un forat
de comuna sospirava:
—No sé per què tots els ulls
que'm miren, fan mala cara.

Aquí descansen els re-tos
de pollastres i capons,
per causes desconegudes
convertits en cag.lions.

Ha vingut un fumador
que fumava un gran cigarro.
—I t'ha deixat la borilla?
—No, m'ha deixat un c.garro.

L'ALTRE dia (*bueno*, dic l'altre dia referint-me a l'any passat) me vaig fer mal en un dit de la mà dreta, tenint necessitat d'empolicar-me'l i cridant a la mare li vaig dir si me volia anar a buscar un didal de goma, perquè es més curiós que un pedaç.

Però ella, que'l dilluns me respalla la roba de la festa, me va respondre:

—Un altre didal? Si t'en vaig trobar un a la butxaca de l'ermilla!

Jo, confós pel descobriment sense saber què dir-li, vaig respondre-li:

—No, dòna, que aquell és massa gran.

—Doncs per a quan el guardes?

—Per a... quan me faci mal al dit gros.

Succelt

Tres eren, tres...

RETORNAT a la terra nadiua l'americano Pau Golferics va corre a abraçar a son inseparable company d'infantesa en Gil Benaprès; en Pau volgué saber coses de la família de'n Gil, qui satisfé la seva curiositat sense fer-se pregar.

—Noi, aquest mateix any, en poc temps he fet *cau i limpia* de les meves filles.

—Se t'han mort totes tres?

—No, home; s'han casat, i per cert en tres mesos consecutius: la gran contragué matrimoni pel Abril, cada gota en val mil; la segona assolí la benedicció nupcial pel Maig, cada diu un raig, i la menuda prengué marit pel Juny, la falç al puny. Ara, davant d'això, diga'm sense embuts: quina d'elles te sembla més aixurada?...

—No cal dubtar: la petita!

ENDEVINALLES

Tiessa, llisa i molt lluenta
les dónes la fan posar
de manera molt calenta,
perque fluixa i arrugada
cap home la vol portar.

(Solució al numero vinent.)

Solució del número passat:

LA FOGONA

CASTELLANADES

Verdadero Daguerro y Madre gallo suenen muerto altos.

La traducció al núm. vinent.

Traducció al núm. passat:

A Bar Cielo Ola ya chica ti buso.

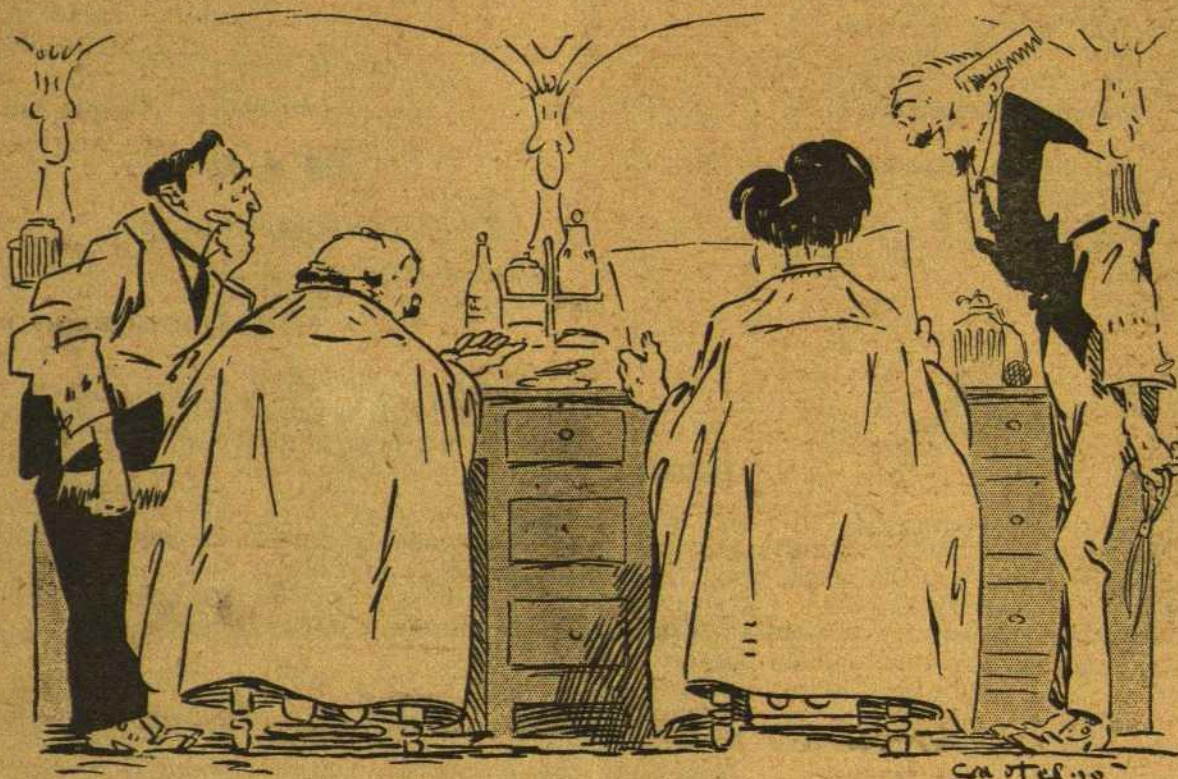
A BAR-CEL-ONA JA NO HI HA TIFUS.

NOTA.—A causa de la mala lletra de l'autor ha sortit equivocada la castellanada del Calen-Dari, perquè en contes de dir *Caliente Dan en ello* com diu, ha de dir: *Caliente Dar en ello*, que vol dir Calén Dari. (Vegis el Calen del PAPITU 1915.)

CORRESPONDENCIA

Pitus: No cal que li diguem el sentiment que'n tenim ni la tristesa que'ns *embarga*, però sí li augurem un èxit brillant i un negoci fabulós si en la direcció de la casa de la qual vostè s'encarrega amb motiu de la mort del seu parent hi desplega la mateixa activitat i talent que ha desplegat en les nostres planes. Cap dels nostres col·laboradors ha fet tant per a nosaltres com vostè, de manera que la perduda de la seva col·laboració per motiu de la gran feina que se li gira és verament dolorosa pel PAPITU, i l'únic consol que'ns queda, és que si de dies està atrafegat pels seus importants negocis—que per referència sabem que són dels més importants d'aquesta plaça—de nits la Musa se li inspiro i li hagi de dar cobro tal com ella se mereix.—*Picabesses:* Tindrem el gust de comentar-ho i fer-hi barrila.—*A. Teboll:* No són gaire nous, la veritat, però mirarem de fer-ne brotar algun esquitx que frapi. Els únics que tenen novitat ja han sortit al PAPITU, el que respòn: Sí, galetes.—*El noi de la fusta:* Potser seria massa directe i tindria poc interès pel públic en general.—*Sol:* Ai, Sol meu! Vol que li respongui d'una manera clara? Ja veurà, com que vostè és el sol tot ho troba poc clar.—*Aneblub:* Aquesta vegada no ha endevinat el gust del públic, que sempre està buscant que li donguin gust.—*M. Amador de P. Iris:* Tampoc acaba de trobar el punt dolç del públic en la seva darrera composició, i és llàstima, perquè hi ha un treball literari de deixa'm encendre.—*Mel a Pela:* Ja s'ha publicat al K. D. T.—*Sielk Niels:* Vostè no molesta mai. Li agraim molt la felicitació i li desitgem lo mateix: Bon principi i fi d'any.—*Ciscarro Marc:* Els hi arreglarem tots dos i els hi publicarem *ipso facto*.—*Crostash Nano:* L'un s'ha publicat en una forma molt semblant, que'ls llegidors deuen tenir bastant present, l'altre me sembla que encara no ha sortit, però no té l'importància de l'altre.

L'HUMOR ESTRANGER

—Còm els vol?
—Com el senyor.

—No sé què tinc! No'm trobo gens bé.
—Es deu haver mirat al mirall, senyora.

—Jo, si bèc es per a oblidar els escàndols que'm
dóna la dona quan estie borratxo.

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gracia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 % en la sastreria nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensem poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasia des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1/2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Consulta económica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

CARNAVAL DE 1915

GRANDIOSOS BALLS DE MÀSCARA ORGANITZATS PER LA SOCIETAT L'OLYMPIA, CELEBRANT-SE EN L'ESPLÈNDIDA PISTA DEL TEATRE CIRCO BARCELONÈS ELS DIES 9, 16, 23 I 30 DE JANER I 1, 6 I 13 DE FEBRER PRÓXIMS.

COLOSSAL PREMI: UN MOBILIARI COMPLET

Compost de Menjador, Recibidor, Saló i Dormitori, amb armari de lluna

La Societat L'OLYMPIA ha obtingut de la Societat IRIS PARK la validès de sos títols per a concorre als magnífics balls que se celebraran els dies 13, 20 i 27 de Janer i 4 i 13 de Febrer en el local de dita Societat (Valencia, entre Aribau i Muntaner).

TÍTUL DE PROPAGANDA per a set balls en el Teatre Circo Barcelonès . . . . . 5 pessetes.

TÍTUL EXCEPCIONAL, combinat, comprenent set balls del Teatre Circo Barcelonès i cinc de l'Iris Park . 7'50 .

Per a palcos i demés detalls, dirigir-se a

CASA BASTIDA (Passeig de Gracia, 18)

—Què diu l'adroguer, que ahir te va pujar una rata cuixa amunt?
—Sí, és que olorava el formatge.